

PRINTESA AURIE

Leul Cel Batran

Castele mii din lumea-ntreagă,
A basmelor fără sfârșit,
Palate mari sub bolta largă,
De nu se știe-a lor ivit,
Înaltă turnuri luminate
Spre soarele strălucitor
Sau își așază peste noapte,
A stelelor superb decor.

Regine, regi și-a lor prințese,
Minuni de prinți namaivăzuți,
Chemați, fiind, cu toți la mese,
Gonesc pe armăsarii iuți.
Ei vor s-ajungă mai degrabă
La curtea unui împărat
Cu plete lungi și cu o barbă,
Ce i se-ntinde prin regat.

Bătrânul mag cunoaște vești
Primate chiar de la un sol,
Care-a umblat printre povești,
Călătorind pe-aripi de stol.
El spune că peste Pământ,
Având privirea ca de vis
Și gura murmurând un cânt,
Ce nu se-aude-n paradis,
Găsești un chip nevinovat,
Purtând cosițe aurii,
Cu ochi de înger nestemat,
Fără pereche-ntre copii.

- Dar cum o cheamă, vrem și noi
Să o cunoaștem, să o știm
Strigar-a basmelor eroi,
- Prințes-am vrea să o numim
- Atunci, aflați cu toții-acum,
Precum și eu am auzit,
Fetița chiar este pe drum,
De nu cumva a și sosit.

Ce sărbătoare, ce festin,
A fost ca niciodată,
Se anunțară că mai vin

Și zânele, îndată.
Și cavaleri neînfricați
Sau vietăți, o mie,
Ba chiar și-o ceată de pirați,
Cu toții-au vrut să-i fie,
Un nume dat de împărați:
Prințesa Aurie.